

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Sylvy Šiškeové a soudců Tomáše Kocourka a Karla Šimky v právní věci žalobce: **S. T.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 6. 2025, č. j. 31 A 13/2025-54,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobci **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V projednávané věci se Nejvyšší správní soud (NSS) opětovně zabýval sekundárním pohybem osob v případě žádostí o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany [§ 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace].

[2] Žalobce v důsledku invaze ruských vojsk na Ukrajinu uprchl do Rumunska, kde získal dočasnou ochranu. Jeho cílovou zemí byla Česká republika, kde žila jeho nejbližší rodina. Jelikož však žalobce neměl biometrický pas, mohl vycestovat až po 1. 1. 2025, kdy Rumunsko plně vstoupilo do schengenského prostoru. První žádost o dočasnou ochranu ze dne 8. 1. 2025 byla žalobci vrácena jako nepřijatelná. Poté se na Velvyslanectví Rumunska v Praze vzdal dočasné ochrany a dne 5. 2. 2025 získal potvrzení o tom, že mu byla dočasná ochrana v Rumunsku zrušena. Žalobce dne 5. 3. 2025 opětovně požádal o udělení dočasné ochrany v České republice. Žalovaný jeho žádost opět posoudil jako nepřijatelnou z důvodu,

že žalobce obdržel dočasnou ochranu v jiném členském státě. Krajský soud v Hradci Králové, na který se stěžovatel obrátil zásahovou žalobou, shledal v návaznosti na ustálenou judikaturu kasačního soudu postup žalovaného nezákonným a přikázal mu přijmout žádost žalobce a vést o ní řízení.

[3] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, v níž navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Navzdory existující judikatuře kasačního soudu má za to, že z unijního práva nelze dovodit možnost sekundárního pohybu osob s dočasnou ochranou, a to ani z čl. 11 směrnice 2001/55/ES. Možnost přestěhovat se mezi členskými státy je omezena pouze na občany členských států. Dále poukázal na důsledky plynoucí z (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460 a také na to, že prováděcí rozhodnutí Rady nemůže měnit obsah směrnice 2001/55/ES.

[4] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[5] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná, není však důvodná.

[6] NSS se obdobnými případy již opakovaně zabýval. Dospěl přitom k tomu, že z unijního práva plyne právo na sekundární pohyb osob s dočasnou ochranou. Jejich žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany tak nemohou být nepřijatelné (rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, č. 4682/2025 Sb. NSS, bod 70; či nověji ze dne 29. 8. 2025, č. j. 3 Azs 285/2024-47, bod 23). Na tomto závěru pak nic nezměnilo ani přijetí (nového) prováděcího rozhodnutí Rady (EU) 2025/1460, jelikož to nijak normativně nezměnilo obsah dočasné ochrany a o obratu nesvědčí ani znění preambule (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28, body 11-15). Se stěžovatelskými argumenty týkajícími se dopadů nového prováděcího rozhodnutí Rady se podrobně vypořádal i aktuální rozsudek NSS ze dne 18. 9. 2025, č. j. 22 Azs 125/2025-45 (body 11-21), který zároveň shrnul i závěry kasačního soudu ke vztahu směrnice 2001/55/ES a rozhodnutí Rady 2025/1460 (body 22-24). Konečně důvodná není ani námitka, že „přestěhování se“ v rámci EU nepatří mezi standardní práva přiznaná příslušníkům ze třetích zemí, neboť toto právo náleží pouze občanům EU. Přirozeně platí, že osoby s dočasnou ochranou nelze srovnávat s občany EU, jimž podle čl. 20 Smlouvy o fungování EU náleží řada specifických práv, včetně svobody pohybu a pobytu. Ani to však nijak nevylučuje dosavadní výklad prováděcích rozhodnutí Rady ze strany kasačního soudu a závěry o tzv. sekundárním pohybu držitelů dočasné ochrany.

[7] Výše uvedené závěry – přijímané napříč kasačním soudem – jsou pro žalovaného obecně závazné a jejich nerespektování vede ke svévolnému postupu stěžovatele v rozporu se základními principy veřejné správy a právního státu (rozsudek NSS ze dne 17. 7. 2025, č. j. 1 Azs 111/2025-34, body 12-21). Nepromítnutí této judikatury do správní praxe je systémovým nedostatkem na straně stěžovatele (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2025, č. j. 1 Azs 126/2025-28, body 16-17).

[8] Krajský soud rozhodl zcela v souladu s uvedeným právním názorem kasačního soudu. Totožné námitky stěžovatele jako v projednávané věci, směřující proti současné rozhodovací praxi správních soudů, posoudil již dříve NSS jako nedůvodné (rozsudek

pokračování

č. j. 1 Azs 126/2025-28, body 8-15, rozsudek č. j. 22 Azs 125/2025-45, body 10-24). Nyní neshledal důvod se od těchto dřívějších závěrů odchýlit, a proto na ně pouze odkazuje.

[9] NSS uzavírá, že stěžovatel nezákonně nepřijal žádost žalobce o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany. Závěry krajského soudu v napadeném rozsudku zcela odpovídají obsáhlé a jednotné judikatuře kasačního soudu. NSS proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl [§ 110 odst. 1 věta poslední zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.)].

[10] Neúspěšný stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce měl sice ve věci plný úspěch, ale žádné náklady nevynaložil. NSS mu proto jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2025

Sylva Šiškeová
předsedkyně senátu